

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 523/2020
01.07.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 2. у вези става 1. и члана 180. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Александра Милосављевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Смедереву 2К.бр.562/17 од 21.12.2018. године и Вишег суда у Смедереву Кж1 бр.106/19 од 25.09.2019. године, у седници већа одржаној дана 01.07.2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

УСВАЈА СЕ као основан захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Александра Милосављевића, па се **ПРЕИНАЧУЈУ** правноснажне пресуде Основног суда у Смедереву 2К.бр.562/17 од 21.12.2018. године и Вишег суда у Смедереву Кж1 бр.106/19 од 25.09.2019. године у погледу одлуке о казни, тако што Врховни касациони суд окривљеног АА за продужено кривично дело недозвољене полне радње из члана 182. став 2. у вези става 1. и члана 180. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика, за које је правноснажно оглашен кривим, применом одредби чланова 4, 42, 45, 54. и 63. Кривичног законика, **ОСУЂУЈЕ** на казну затвора у трајању од 2 (две) године и 10 (десет) месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору од 15.08.2014. године до 25.09.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Смедереву 2К.бр.562/17 од 21.12.2018. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења продуженог кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 2. у вези става 1. и члана 180. став 1. у вези члана 61. КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 3 (три) године у коју му се урачунава време проведено у притвору почев од 15.08.2014. године до 25.09.2014. године. Окривљеном је изречена мера забрана приближавања, комуникације са малолетном оштећеном ББ из ... на удаљености мањој од 10 метара у трајању од 3 године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере.

Истом пресудом оштећени отац ВВ и мајка ГГ су за остваривање имовинскоправног захтева упућени на парнични поступак. Окривљени је обавезан да

на име трошкова кривичног поступка плати Основном јавном тужилаштву у Смедереву износ од 68.396,00 динара, а суду укупан износ од 147.500,00 динара, а све у року од 30 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Окривљени је обавезан да плати суду на име судског паушала износ од 5.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Смедереву Кж1 бр.106/19 од 25.09.2019. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА - адвоката Оливера Ињца и потврђена је пресуда Основног суда у Смедереву 2К.бр.562/17 од 21.12.2018. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Александар Милосављевић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине пресуде Основног суда у Смедереву 2К.бр.562/17 од 21.12.2018. године и Вишег суда у Смедереву Кж1 бр.106/19 од 25.09.2019. године и предмет врати првостепеном или другостепеном суду на поновно одлучивање или да преиначи наведене пресуде у делу одлуке о казни и окривљеном АА изрекне условну осуду или затворску казну у трајању од 3 месеца, те да одложи извршење казне изречене правноснажном пресудом до коначне одлуке по поднетом захтеву за заштиту законитости.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је основан.

По налажењу Врховног касационог суда, основано бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да је суд доношењем побијане правноснажне пресуде учинио повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП на штету окривљеног, обзиром да је одлуком о кривичној санкцији повредио одредбу члана 54. став 3. КЗ којом је императивно прописано да се околност која је обележје кривичног дела не може узети у обзир и као отежавајућа, односно олакшавајућа околност, изузев ако прелази меру која је потребна за постојање кривичног дела или одређеног облика кривичног дела, или ако постоје две или више оваквих околности, а само једна је довољна за постојање тежег, односног лакшег облика кривичног дела.

Наиме, суд је у конкретном случају, приликом одмеравања висине казне, окривљеном као отежавајућу околност узео у обзир чињеницу да је „дело извршио према лицу старости 10 година“, дакле суд је старосну доб оштећене која је битно обележје продуженог кривичног дела недозвољене полне радње из члана 182. став 2. у вези става 1. и члана 180. став 1. у вези члана 61. КЗ, за које је окривљени правноснажно оглашен кривим и осуђен, ценио окривљеном као отежавајућу околност, при чему је ова околност неопходан услов за постојање овог облика кривичног дела из члана 182. став 2. КЗ - недозвољене полне радње извршене са дететом и она не прелази меру која је потребна за његово постојање.

Имајући у виду напред наведено, Врховни касациони суд је усвојио као основан захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Александра Милосављевића, те је отклонио повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП преиначењем побијаних правноснажних пресуда Основног суда у Смедереву 2К.бр.562/17 од 21.12.2018. године и Вишег суда у Смедереву Кж1 бр.106/19 од 25.09.2019. године у погледу одлуке о казни, тако што је окривљеног АА за продужено кривично дело недозвољене полне радње из члана 182. став 2. у вези става 1. и члана 180. став 1. у вези члана 61. КЗ, за које је правноснажно оглашен кривим, применом одредби чланова 4, 42, 45, 54. и 63. КЗ, осудио на казну затвора у трајању од 2 (две) године и 10 (десет) месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору од 15.08.2014. године до 25.09.2014. године. Врховни касациони суд је нашао да је овако одмерена казна затвора сразмерна објективној тежини извршеног кривичног дела, те олакшавајућим околностима које су у смислу члана 54. КЗ утврђене на страни окривљеног у редовном поступку, као и степену кривице окривљеног и јачини угрожавања заштићеног добра, те да је изречена кривична санкција нужна и довољна да се њоме оствари општа сврха изрицања кривичне санкције из члана 4. КЗ и сврха кажњавања из члана 42. КЗ и то како у односу на самог окривљеног, тако и на плану генералне превенције.

Из изнетих разлога, а на основу члана 492. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Снежана Лазин, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић